

kapacitet til at vurdere, hvad der skal sættes på og hvordan?

Når man snakker kultur i Danmark, kommer man heller ikke uden om at tale foreningsliv. De mange foreninger i Danmark, store som små, er jo det, der kitter det kulturelle liv sammen. Allerede i den idrætspolitiske redegørelse fra februar i år efterlyste kulturministeren en lidt klarere tilkendegivelse fra foreningernes side om, hvilken rolle den del af foreningslivet mere præcist ønsker og magter at påtage sig, men vi har endnu ikke fået helt tilfredsstillende svar derfra.

Det fremgår også af kulturministerens redegørelse, at dansk kulturpolitik rummer muligheder for, at de etniske minoriteter kan dyrke deres egne kulturer, også gerne i en form, der indbyder danskere til at stifte nærmere bekendtskab med dem. Jeg er meget enig i, at de etniske minoriteter er en vigtig del af dansk kulturliv, som i det hele taget bliver stadig mere og mere internationaliseret.

Vi har altid været gode til at lade os inspirere af strømninger udefra, men hvordan kan de etniske minoriteter, sådan som vi møder dem i hverdagslivet, være med til at præge udviklingen af det danske kulturliv, også på andre måder end ved at lade dem dyrke deres egne kulturelle traditioner? Kan det overhovedet lade sig gøre at lukke op for de talenter og kvalifikationer, som jo også findes blandt landets etniske minoriteter? Jeg tror det faktisk, og jeg tror, vi alle sammen kan have glæde af det, men det er ikke noget, der sker af sig selv. Det er noget, som det danske kulturliv og ikke mindst de statslige kulturinstitutioner må være med til at lukke dørene op for.

Jeg er helt enig med dem, der siger, at de etniske minoriteter skal lære det danske kulturliv at kende og i det hele taget lære det danske samfunds spilleregler at kende, men jeg vil godt gå lidt videre og sige, at vi andre også skal være parat til at lære noget nyt. Lad os f.eks. sige, at man på uddannelserne eller i tilrettelæggelsen af udøvelsen af kulturelle indsatser kunne have mere glæde af de etniske minoriteters kvalifikationer. Lad os se, om kulturlivet kunne få tilført et vitamintilskud fra nogle af de meget kompetente kunstnere, som i dag går rundt og har meget svært ved at få mulighed for at vise deres kunnen.

I forbindelse med, at 1997 er udnævnt til europæisk år mod racisme, har Nationalmuseet taget et prisværdigt initiativ. Man har samlet en

gruppe af kulturinstitutioner, som alle ønsker at give de etniske minoriteter mulighed for at bidrage til kulturlivet i Danmark og til udvikling af dansk kultur. Det er et godt og konkret eksempel på, hvordan man i kulturinstitutionernes egne rækker kan tage fremsynede initiativer.

Som afrunding vil jeg gerne endnu en gang pointere, at vi i Det Radikale Venstre hilser den kulturpolitiske redegørelse velkommen, og vi synes, den afspejler en regering, der har turdet gøre kulturpolitikken til et vigtigt satsningsområde. Som der står i redegørelsen, så bliver kulturpolitikken stadig mere fundamental for samfundsudviklingen. Det multikulturelle islæt koblet med en styrkelse af den danske identitet er afgørende for, at vi får et rigt og dynamisk kulturliv i Danmark. Et større kendskab til og følelse af stolthed over at være dansk kan være medvirkende til, at vi kan få de fremmedangste til at turde åbne både sind og dør for ny inspiration.

Det Radikale Venstre glæder sig til de forholdsvis mange og frugtbare diskussioner, der kommer ud af debatten i dag og i fremtiden.

Niels Højland (FP):

Frivillige foreninger er basis for kultur og især for den folkelige kultur, men disse aktiviteter, hvor folk lægger et stort arbejde i egne fornøjelser, skal og bør som udgangspunkt ikke være støttet af det offentlige. Folk må vænnes til fra starten, at såfremt man vil være aktiv for egen fornøjelses skyld, så må det også i vidt omfang ske for egen regning.

Som det er nævnt i kulturredagørelsen, så er selvstændighed, demokrati og ansvar væsentlige nøglebegreber i vort samfund – eller bør være det. Det er netop ikke udtryk for nogle af disse synspunkter, når massiv støtte er involveret.

Yderligere skal det nævnes, at Danmark ikke på nævneværdig måde adskiller sig fra andre lande ved at have et meget aktivt foreningsliv udelukkende på grund af støtte. Andre landes befolkninger har naturligvis også livlige fritidsaktiviteter, og det kan bestemt gøres uden offentlig indblanding. Det samme var tilfældet i Danmark for år tilbage, inden det blev smart at rode offentlige midler ind i alle menneskelige aspekter.

Så kan man selvfølgelig også ved lejlighed diskutere det ønskelige i, at alle hele tiden render rundt til alle mulige fritidstilbud. Dertil